

**THEATER
DE STEEG**

20

JAAR

**RECHT VOOR JE
BAKKES THEATER**

Met 4000 voorstellingen bereikten we 425.000 jongeren.

THEATER DE STEEG IS EEN PLEK WAAR JONGE, BEGINNENDE SPELERS KUNNEN GROEIEN, ONTDEKKEN EN ZICH ONTWIKKELEN, EN WAAR THEATER ALTIJD HET MIDDEL IS GEWEEST OM VERHALEN TE VERTELLEN.

AL TWINTIG JAAR WORDEN WIJ GEDRAGEN DOOR HET ONDERWIJS, DAT ONS UITNODIGDE EN DE KRACHT VAN CULTUUR HERKENDE ALS MIDDEL OM HET GESPREK AAN TE GAAN OVER THEMA'S ALS PESTEN, SEXTING, VRIJHEID, SOCIALE MEDIA EN POLARISATIE.

KARIN NOEKEN WAS LANGE TIJD DE DRIJVENDE KRACHT ACHTER DE STEEG, TOT ZIJ BEGIN 2026 AFSCHIED NAM. IN DEZE JUBILEUMUITGAVE KIJKEN WE TERUG OP HAAR PERIODE ALS ARTISTIEK LEIDER AAN DE HAND VAN PORTRETTELEN VAN SPELERS DIE OOIET BIJ ONS STAGE LIEPEN. HUN VERHALEN VORMEN EEN TERUGBLIK DIE ONS NIET ALLEEN LAAT HERINNEREN, MAAR OOK HELPT VOORUIT TE KIJKEN.

TWINTIG JAAR THEATER DE STEEG MARKEERT GEEN EINDPUNT, MAAR EEN NIEUW BEGIN.

VOOR JONGEREN, DOOR JONGEREN

“In 2009 werd ik artistiek leider van Theater De Steeg, dat tot dan toe educatief jongerentheater maakte met professionele – volwassen – acteurs. In de jaren daarvoor had ik al eens een drietal voorstellingen geregisseerd bij het gezelschap. De laatste was *De Uur van de Waarheid*, over nepnieuws (ja, toen al). Ik wilde die voorstelling niet met volwassenen maken, maar met een groep eerstejaars studenten Kunst Theater Media (KTM) van het Noorderpoort, waar ik destijds theaterlessen gaf. Sowieso vond ik het eigenlijk een beetje een lastig concept: volwassenen die jongeren spelen voor jongeren. Dus toen ik de leiding overnam ben ik daarmee opgehouden. De Steeg werd een vaste stageplek voor studenten en vanaf dat moment maakten we theater ‘voor jongeren, door jongeren.’”

GOED VERHAAL

“Toen ik begon, kreeg De Steeg geen cultuursubsidie van de gemeente, omdat ze vonden dat we ons positioneerden op het snijvlak van onderwijs en kunst. Ik ben toen persoonlijk bij alle politieke partijen langs gegaan (behalve bij de PVV; daar had ik geen zin in, want zij waarschijnlijk ook niet) om te vertellen hoe belangrijk het is om jongeren – met name jongeren van speciaal- en praktijkonderwijs – aan het denken te zetten door middel van theater. We hadden gewoon een heel goed verhaal. We maken weliswaar geen highbrow kunst, we maken toegankelijk en begrijpelijke voorstellingen, maar het is wel degelijk kunst. En kunst als middel is net zo belangrijk als de boodschap die we brengen, omdat we op die manier meteen een heleboel jongeren laten kennismaken met theater, vaak zelfs voor het eerst.”

STEUN

“We hadden de tijdgeest mee, want in die jaren ontstond er een soort omslag in het denken; men vond eindelijk dat kunst en cultuur voor iedereen moest zijn, en educatie werd steeds belangrijker. Daardoor werd De Steeg nog meer gezien en gewaardeerd, niet alleen door de gemeente en provincie, maar ook door onze artistieke collega's. We zijn bijvoorbeeld enorm gesteund door Club Guy & Roni. Zij vinden het ook heel belangrijk om

kunst binnen de schoolmuren te brengen; als Guy zelf niet via school in aanraking was gekomen met dans had hij misschien nooit zijn passie en talent ontdekt.”

VAN 100 NAAR 300

“De eerste voorstelling die we maakten onder mijn artistieke leiding was *Issy en Sophius*, gebaseerd op het waargebeurde verhaal over twee Joodse jongens uit Winsum, die in 1943 zijn vermoord in concentratiekamp Auschwitz. Een aangrijpende voorstelling, die goed aansloot bij lessen op school over de Tweede Wereldoorlog en over vrijheid in het algemeen. Sindsdien hebben we met De Steeg een hele mooie ontwikkeling doorgemaakt; we begonnen met ongeveer 100 voorstellingen per jaar, inmiddels zijn dat er meer dan 300. Ieder jaar maken we een nieuwe productie – altijd over een onderwerp dat jongeren bezighoudt – daarnaast lopen eerder gemaakte voorstellingen door. *Issy en Sophius* heeft bijvoorbeeld vijftien jaar gespeeld, telkens met een nieuwe cast. Ook *Wat doe jij?*, een interactief programma met schoolklassen over pesten, draait al heel lang mee, tegenwoordig ook op basisscholen. Op sommige dagen zijn er wel vier voorstellingen op pad door Nederland. Dat vergt veel organisatie, maar het is heel leuk om te beseffen dat De Steeg dan op al die verschillende plekken tegelijk is.”

“*Issy en Sophius* heeft bijvoorbeeld vijftien jaar gespeeld, telkens met een nieuwe cast.”

KUNSTWERF

“Een jaar of vijf geleden overwoog ik om te stoppen. We zaten nog in ons vorige pand, niet het allerleukste pand. Ik dacht: misschien is dit het hoogst haalbare wat ik met De Steeg kan bereiken; we zijn goed zichtbaar, scholen weten ons te vinden, we staan op de kaart. Maar toen kwam ineens de Kunstwerf in beeld. Ik hoorde dat er één gebouw was waar nog geen invulling voor was. Daar moest De Steeg in, vond ik. Ik heb wethouder Paul de Rook gebeld en hij was het met me eens

dat educatietheater ook een plek verdient binnen die omgeving. Dus toen ben ik gebleven, omdat ik natuurlijk heel graag die doorstart op de nieuwe locatie wilde meemaken. We hebben zo'n mooie plek gekregen, met een geweldige eigen theaterzaal en omringd door fijne kunstcollega's; dit is Theater De Steeg zoals ik het wil achterlaten. Nu is het tijd om iemand anders de kans te geven om de koers verder te bepalen."

RUIMTE

"Want ik heb natuurlijk ook nog mijn andere kindje, dat De Wijk De Wereld heet. En dat kindje is inmiddels behoorlijk volwassen aan het worden; ik wil er graag meer tijd en energie aan besteden en kijken hoe we het nog verder kunnen laten groeien. Afscheid nemen van De Steeg geeft ook ruimte voor andere projecten; momenteel regisseer ik een voorstelling van theatergroep WAARK, over de vrouwen van de sigarenfabriek in Nieuwe Pekela: *De wichter van Champ Clark*. En misschien dat ik zelf ook wel weer eens wil spelen. Of zingen. Of allebei."

CATHERINE

"Ik ben heel blij met Catherine als mijn opvolgster. Ze heeft een leuke brutaliteit en een soort gretigheid en ze is net als ik een beetje wars van 'hoe het hoort'. Ze houdt van educatie en heeft een groot hart voor jongeren. Bovendien beschikt ze over veel relevante ervaring. Ze kan het allemaal: spelen, regisseren, lesgeven. En doordat ze tot nu toe vooral in Drenthe en Friesland heeft gewerkt brengt ze een frisse blik mee op het cultuurlandschap in Groningen. Ik weet zeker dat De Steeg in goede handen is bij haar."

MISSEN

"Wat ik het meest ga missen zijn de jongeren. Hoe ze hier binnenkomen en dan voor het eerst echt aan het werk gaan. Sommigen hebben voor hun opleiding gekozen om een beroemd acteur te worden. Die droom moeten ze vooral blijven najagen, maar zo'n stagejaar bij De Steeg laat ook zien hoe hard het werken is in dat vak. Ik hou ervan om te zien hoe de jongeren geraakt worden, hoe hun blik wordt verruimd en ze zichzelf de vraag gaan stellen: wat wil ik eigenlijk echt? Sommigen komen er bijvoorbeeld achter dat ze produceren

leuker vinden dan zelf op de planken staan. Of dat ze liever zouden regisseren dan spelen. Anderen vinden de kinderen en jongeren op de scholen zo leuk dat ze de pabo gaan doen, of een opleiding tot theaterdocent, of een studie Social Work. Het is bijzonder om te zien hoe De Steeg een belangrijke rol kan spelen in het maken van hun keuzes."

"Ik had het geluk dat mijn ouders nooit tegen mij hebben gezegd dat ik iets niet kan. En dat gun ik iedere jongere."

GELUK

"Weet je, het zijn natuurlijk allemaal jongeren in wie ik mezelf herken. Ik kom uit de Indische buurt en ging naar de Korrewegschool en vanuit daar naar het vmbo en uiteindelijk naar het hbo. Mijn moeder kon niet goed schrijven; als er een briefje moest worden geschreven deed ik dat. Er werd vroeger vaak gezegd tegen kinderen uit mijn buurt: 'Van een dubbeltje word je nooit een kwartje'. Maar ik had het geluk dat mijn ouders nooit tegen mij hebben gezegd dat ik iets niet kan. En dat gun ik iedere jongere."

MILAN VAN DER ZWAAN

“Ik denk dat theater een unieke manier is om over de wereld na te denken.”

SHAKESPEARE

“Ik ben opgegroeid in Oostwold, gemeente Leek, en zat op een Jenaplan school in Midwolde, een hele kleine school met nog geen tachtig leerlingen. De directeur maakte ieder jaar met de bovenbouwleerlingen een Shakespearevoorstelling; ik was acht toen ik voor het eerst Shakespeare speelde. Ik denk dat daar mijn liefde voor toneel is begonnen. Toen ik op de middelbare school zat, ben ik op aanraden van mijn moeder op theaterles gegaan, eerst een tijd bij De Oude Ulo in Leek, later in Groningen, op de Jeugdtheaterschool in het Prinsentheater. Daar heb ik Karin Noeken leren kennen, hoewel ik nooit zelf les van haar heb gehad.”

TUSSENJAAR

“Na mijn eindexamen heb ik een tussenjaar genomen. Ik dacht dat ik acteur wilde worden en ben audities gaan doen bij toneelscholen. Op een dag sprak ik Karin, die toen net artistiek leider van Theater De Steeg was geworden. Ze ging de voorstelling *Issy en Sophius* maken, met stagiairs van de opleiding Kunst Theater Media en vroeg of ik ook mee wilde doen – ik had er tenslotte de tijd voor. Ik deed auditie en kreeg de rol van Issy.”

ISSY EN SOPHIUS

“De voorstelling had nog geen vorm, er was alleen het gegeven: het verhaal over de jongens Israël en Sophius de Vries uit Winsum, die tijdens de Tweede Wereldoorlog zijn vermoord in Auschwitz. Karin deed de regie en Nico van der Wijk schreef de tekst, terwijl we op de vloer aan het repeteren en improviseren waren. We kregen huiswerk mee; we moesten bijvoorbeeld allemaal een verhaal schrijven over hoe het zou zijn om als 16-jarige ineens in de oorlog te leven. Die verhalen gebruikten we vervolgens om scènes te maken. Ik had tot dan toen alleen in voorstellingen gespeeld waarbij je gewoon een script kreeg en je rol moest leren, maar dit ging veel dieper. Het indrukwekkende verhaal heeft ook veel invloed gehad op hoe ik naar die periode in de wereldgeschiedenis kijk. Tijdens dodenherdenking was ik uit beleefdheid altijd twee minuten stil, maar ik wist niet precies waarom. Sinds die voorstelling denk ik op 4 mei aan Issy en Sophius.”

PENSIOEN

“Wat ik heel leuk vond, was dat we ook gingen spelen op mijn oude middelbare school in Leek. Mijn moeder gaf daar les, zij heeft daarna nog minstens tien keer die voorstelling terug zien komen, telkens met een andere cast. Dan stuurde ze me altijd even een appje. Inmiddels is *Issy en Sophius* met pensioen, maar het heeft niet voor niets zo lang gespeeld; het was een heel goed stuk, zeker voor de doelgroep. Het ging over mensen van hun eigen leeftijd, die echt hebben bestaan. Ik denk dat theater een unieke manier is om over de wereld na te denken. Het geeft niet per se antwoorden, maar het kan jonge mensen helpen in de vraag wie ben ik en wat is mijn rol in deze wereld.”

STUDIE EN WERK

“Mijn audities voor de toneelschool waren faliekant mislukt en ik ben Kunsten, Cultuur en Media gaan studeren aan de RUG. Ik vond dat ik een universitaire studie moest doen omdat ik een atheneumdiploma had, maar eigenlijk was ik niet zo geschikt voor studeren. Het was een interessante opleiding met veel leuke mensen en ik heb er dan ook zesenhalf jaar rondgelopen, maar ik ben niet afgestudeerd. Ik deed er al heel veel naast; ik zat in het bestuur van jongerenproject NNTWEE van het Noord Nederlands Toneel en ben bij het Grand Theatre gaan werken, eerst als assistent-programmeur en later als productie leider. Daarnaast speelde ik zelf nog steeds bij het Prinsentheater. Inmiddels ben ik zakelijk leider van het Jonge Harten Festival en drie jaar geleden heb ik stichting STORMRAM opgericht, waarmee ik nieuwe noordelijke theatermakers help om hun werk te tonen in de noordelijke theaters.”

CIRKEL

“Sinds een paar jaar zit ik ook in het bestuur van Theatergroep WAARK en we hebben net aan Karin en Nico gevraagd om een voorstelling te maken over de vrouwenstaking in Nieuwe Pekela. Op dezelfde manier als waarop ze met ons destijds *Issy en Sophius* hebben gemaakt; al improviserend op de vloer. Ik vind dat een mooie cirkel.”

JOLIJEN
WIND

JOSIEN

“Op mijn zeventiende ging ik stage lopen bij Theater De Steeg, vanuit de opleiding Kunst Theater Media (KTM) aan het Noorderpoort. Ik woonde nog bij mijn ouders in Onstwedde en ging dus elke dag op en neer met de bus; ik mocht pas in Groningen gaan wonen toen ik achttien was. We gingen Issy en Sophius maken, een indrukwekkende voorstelling over twee Joodse jongens in Winsum tijdens de Tweede Wereldoorlog. Ik kreeg de rol van Josien, de vriendin van Issy; een rol die ik twee seizoenen heb gespeeld.”

BELADEN ONDERWERP

“De voorstelling bestond nog niet, die hebben we samen gemaakt. We zijn gaan praten en schrijven over het thema en hebben veel onderzoek gedaan. We zijn bijvoorbeeld met z'n allen naar Winsum gegaan om naar de verhalen van mensen te luisteren en hebben wandelingen gemaakt in de omgeving waar die jongens destijds ook hebben rondgelopen. En we hebben de synagoge bezocht; voor de oorlog kwam daar een gemeenschap van zo'n dertig mensen samen, na de oorlog was er niemand meer over, stond alleen dat gebouw er nog. Het is een prachtig stuk geworden, over een beladen onderwerp, maar toch ook met humor. Ik vond het heel bijzonder om deze voorstelling op deze manier te maken en vervolgens te mogen spelen. Voor het eerst deed ik mee aan zo'n grote productie, waarmee we langs zoveel scholen in Noord-Nederland gingen. Het was een hele beleving: meerdere keren per week 's ochtends vroeg de bus inladen, naar de bestemming rijden, opbouwen, spelen, afbreken. Soms speelden we zelfs op één dag op twee verschillende scholen.”

“Ik gebruik regelmatig theater in de klas, het is een goede manier om dingen uit te leggen.”

ZEKERHEID

“Na mijn afstuderen ging ik naar de opleiding Docent Theater in Zwolle, maar daar kon ik mijn draai niet vinden. Het was op dat moment niet de plek waar ik moest zijn en ik ben er vrij snel mee gestopt. Ik ben gaan werken, maar dat was het ook niet helemaal; ik vond het pittig om met mijn mbo-papiertje te moeten vechten voor een plek in de toneelwereld, ik besepte dat dat niet is wie ik ben. Dus toen ben ik naar de pabo gegaan. Ik dacht: onderwijs blijft altijd, daarin lukt het sowieso om een goede baan vinden. Ik ging dus voor zekerheid. En bij De Steeg had ik al ontdekt dat ik het onderwijs heel leuk vond, ook al was dat dan vooral gericht op middelbare scholen.”

TONEELSPEL

“Mijn periode bij De Steeg voelt eigenlijk als heel lang geleden, ik heb een totaal ander leven nu. Ik ben getrouwd en we hebben twee kindjes, we wonen in Assen en ik werk als leerkracht op een basisschool in Norg, waar ik lesgeef aan groep vier. Ik gebruik regelmatig theater in de klas, het is een goede manier om dingen uit te leggen – dat is natuurlijk ook precies wat De Steeg doet. En eigenlijk is zo'n schoolklas ook gewoon één groot toneelspel; je leeft voortdurend in de fantasiewereld van kinderen.”

LUISTEREND OOR

“Wat ik me vooral nog heel goed herinner is dat Karin mij vanaf het eerste moment dat ik haar heb leren kennen het vertrouwen gaf om me te ontwikkelen als acteur, maar ook als mens. Ze is een enorm lieve vrouw, met een luisterend oor, ze wist in de tijd dat we samenwerkten altijd precies te zeggen wat ik nodig had. Ze liet me in alles merken dat ze in mij geloofde, dat gaf een fijne basis om me verder te ontwikkelen.”

NICO
ENDEMAN

MEELOOPDAG

“Ik was twintig toen ik met KTM begon. Daarvoor had ik al twee zorgopleidingen in Assen geprobeerd, maar ik vond er niks aan. Er was op dat moment ook best veel drama in mijn leven; ik kwam uit de kast, zat in therapie, etc. Op een gegeven moment ging ik naar een meeloopdag van een vormgeversopleiding, om te kijken of ik iets met mijn kunstzinnige kant kon doen. Toevallig was daar ook net een meeloopdag van de acteursopleiding. Dat zag er veel leuker uit, dus ben ik met hen meegegaan. Meteen daarna heb ik me aangemeld, ik heb audities gedaan en werd aangenomen. Ik wist niets van theater; pas toen ik op de opleiding zat heb ik mijn allereerste voorstelling gezien.”

TROOSTPRIJS

“In mijn eerste jaar kreeg ik gastlessen van Karin Noeken. Karin was van Theater De Steeg. Ik had er nog niet eerder van gehoord, maar ik begreep al snel dat het een populaire plek was om stage te lopen. En nadat ik hun indrukwekkende voorstelling *Issy en Sophius* had gezien wist ik dat ik dat ook wilde. Ik ging er heel hard mijn best voor doen. Ik herinner me nog goed dat Karin op een bepaald moment de klas in kwam met een lijstje met namen. Ik zat er niet bij. 's Avonds heb ik haar gebeld en gezegd dat ik het toch wel heel graag wilde. Als troostprijs – zo voelde ik dat – liet ze me toen regieassistent zijn. Ook mocht ik meedoen met *Wat doe jij?*, een soort interactief minitheater in de klas, over pesten. Dat vond ik echt heel leuk. Na mijn stage heb ik het ook nog een paar keer als betaalde klus gedaan, in de jokerrol, als gespreksleider.”

OP Z'N PLEK

“Mijn afstudeerstage heb ik bij het Noord Nederlands Toneel gedaan. Eerst als regieassistent van Guy Weizman. Ik vond het vreselijk, hoewel ik achteraf toch blij ben dat ik het heb meegemaakt; ik vind Guy echt een genie. Daarna heb ik nog meegewerkt aan een containervoorstelling op Noorderzon.

Vervolgens wilde ik graag naar de regisseursopleiding in Amsterdam, maar daar werd ik keihard afgewezen. Toen ben ik in Leeuwarden Docent Theater gaan doen, met een minor Trainingsacteur. En daar viel voor mij alles op zijn plek.”

TRAININGSACTEUR

“Tijdens mijn studie heb ik een bedrijfje opgericht als trainer en trainingsacteur. Ik kreeg meteen heel veel werk en merkte dat de commerciële wereld een stuk lucratiever is dan de toneelwereld. Omdat ik in die tijd ziek ben geworden was dat heel handig, qua energieniveau; voor één klus op een ochtend zou ik als theaterdocent minstens drie weken moeten werken. Maar toen kwam Covid en viel al mijn werk weg. Ik besloot te solliciteren op een vacature in Drachten, als trainingsacteur bij mbo-instituut Firda. Het leek me ineens ook wel leuk om in een team werken en studenten wat langer te zien. Ik heb er een paar jaar gewerkt en momenteel geef ik les op het Alfa-college in Groningen, over gedrag en communicatie. Soms huur ik ook acteurs in. Daarnaast ben ik begonnen met de master Talentontwikkeling en Diversiteit, om mezelf nog meer te professionaliseren binnen het docentschap en het coachen. Gelukkig gaat het fysiek inmiddels ook weer een stuk beter.”

“Pas toen ik op de opleiding zat heb ik mijn allereerste voorstelling gezien.”

VERDER

“De Steeg is voor mij het beginpunt geweest van mijn professionele carrière. Dat is een feit. Het vak leren, discipline leren, nieuwsgierig durven zijn; ik heb er veel aan overgehouden. Ik heb ook veel aan Karin gehad. Ze kon je soms even bij de arm pakken en iets in je oor fluisteren en dan dacht je: ja, ik snap het weer, ik kan weer verder.”

ROOS

DUBBELBOER

“We zijn met z’n vijven een avond aan de zuip gegaan en hebben alles gedocumenteerd.”

BROER

“Ik zat op het Alfa-college en deed een opleiding tot onderwijsassistent. Toen ik in het derde jaar vastliep, kwam ik bij de decaan terecht. Die vroeg al snel naar mijn passie: theater. Ik had op het Alfa-college meegewerkt aan de voorstelling *Grease* en wilde me toen overal mee bemoeien: regisseren, spelen, zingen. De decaan wees me op de opleiding Kunst Theater Media aan het Noorderpoort, zou dat niet wat voor mij zijn? Hij vertelde dat zijn zus er les gaf; mijn decaan bleek de broer van Karin Noeken.”

DUBBEL

“Ik besloot ervoor te gaan. Ik werd aangenomen en voelde me meteen thuis. Maar zo’n theateropleiding is ook dubbel; het is fantastisch, maar je komt jezelf ook tegen, doordat je voortdurend met je emoties bezig bent. En omdat het in mijn leven allemaal niet zo lekker liep, was het dus af en toe ook wel zwaar.”

AUDITIE

“In het derde jaar moesten we stage lopen. Met de hele klas mochten we auditie doen voor Theater De Steeg. Ik las voor uit een sprookjesboek, alsof ik voor een kleutergroep stond, met alle stemmetjes en emoties. De rest van mijn klas moest steeds enorm lachen, ik weet nog dat ik dacht: wat leuk, ik kan dus ook grappig zijn. Ik had een goed gevoel over mijn auditie, ik hoopte zo dat ik het werd! En ja: Karin koos mij uit, samen met een ander meisje uit mijn klas.”

METHOD ACTING

“Met nog drie andere spelers gingen we een voorstelling maken over alcohol. De regie werd voor het eerst niet door Karin gedaan, maar door een regisseuse uit Amsterdam. Er lag nog geen script, er was nog niet eens een idee, we hebben de voorstelling helemaal samen bedacht. Als spelers hebben we besloten om aan *method acting* te doen; we zijn met z’n vijven een avond aan de zuip gegaan en hebben alles gedocumenteerd. Het was misschien een beetje gek, want in een educatieve voorstelling over alcohol gaat het er natuurlijk juist om dat je het níet moet doen.”

ROES

“Een paar dagen later zijn we samengekomen met de regisseur en heeft zij letterlijk opgeschreven hoe wij de avond navertelden. En zo hebben we van die avond een voorstelling gemaakt: *Roes*. Een verzameling losse scènes met een rode draad, waarin we eigenlijk onszelf speelden, maar dan een beetje uitvergroot.

We hebben de voorstelling door het hele land gespeeld. Voor gemeentes en de politie, maar vooral op heel veel scholen. Dat was intensief, maar zo leuk! ’s Ochtends vroeg de bus inladen, met z’n allen erin en gaan. Soms best ver: ik herinner dat we een keer naar Rosmalen moesten. Drie uur rijden – en toen bleek het de verkeerde dag.”

WERKEN AAN MEZELF

“Na mijn afstuderen ben ik begonnen met de hbo-opleiding Docent Theater in Leeuwarden, maar halverwege het eerste jaar ben ik gestopt. Het werd me te veel, mijn privéproblemen kwamen steeds meer naar voren. Ik moest even iets anders gaan doen en aan mezelf werken. Ik ben aan de slag gegaan in de telefonische klantenservice. Daar bleek ik goed in; ik maak makkelijk contact en ik begrijp de emoties van mensen. Ik werd er alleen heel ongelukkig van.”

TERUG NAAR HET ONDERWIJS

“Langzaam kwam ik erachter dat ik terug wilde naar het onderwijs. Ik vond een werkplek op een middelbare school en sindsdien wil ik het onderwijs niet meer uit. Alleen al vanwege de vakanties, maar vooral omdat ik heel graag met jongeren werk. Ik heb een paar jaar als onderwijsassistent gewerkt, nu ben ik verzuimcoördinator op een school in Hoogeveen. Het gaat allemaal goed; ik ga binnenkort trouwen, we hebben twee kinderen en een fijn huis in Assen. Mijn passie voor theater is er nog steeds; gelukkig mag ik me daar in mijn werk ook mee bezighouden.”

HERINNERINGEN

“Ik vind het heel leuk om Karin regelmatig tegen te komen in Groningen. Op Noorderzon bijvoorbeeld, dan praten we altijd even bij. Dat brengt natuurlijk herinneringen terug aan mijn tijd bij De Steeg. Het was een enerverende, maar ook een mooie tijd.”

DANIELLE SCHIPPER

“Als kind vond ik het al leuk om mensen te entertainen.”

ENTERTAINEN

“Als kind vond ik het al leuk om mensen te entertainen. Op de basisschool was ik altijd bezig om klasgenootjes te verzamelen om samen iets te doen op het podium tijdens de maandsluiting. En als er vriendjes en vriendinnetjes bij mij thuis kwamen spelen wilde ik ook vaak voorstellingen maken. Mijn ouders moesten dan op de bank zitten en naar ons optreden kijken.”

MOOIE TIJD

“Ik ben op theaterles gegaan bij het ICO in Assen en na de middelbare school ben ik de acteursopleiding gaan doen in Groningen. Het was echt een mooie tijd, je bent iedere dag bezig met datgene wat je het allerliefste doet. Ik vond alles leuk: de spellessen, de danslessen, het theatermaken. In het derde jaar moesten we op stage, om te ontdekken wat het vak echt inhield. Theater De Steeg was een heel gewilde plek, ik was er best trots op dat ik werd aangenomen.

Ik heb in *Issy en Sophus* gespeeld, een aangrijpende voorstelling over de oorlog. Ik speelde de rol van Wilma, de beste vriendin van de vriendin van Issy. Ik herinner me nog steeds een stukje van mijn monoloog: *Issy heeft die brief die jij in je zak hebt aan mij gegeven. Ik heb die brief aan jou gegeven. Omdat Issy op pak is met jullie vader. ‘Op pak gaan’ was een term uit die tijd, het betekende zoiets als ‘langs de deuren gaan’.*”

VERANTWOORDELIJKHEID

“Ik had natuurlijk al vaker in voorstellingen gespeeld, maar dit was veel groter en intensiever, ook door de lange speelperiode. Ik vond het heel bijzonder om op reis te gaan langs al die verschillende scholen. Soms overnachtten we zelfs in een hotel, dat voelde een beetje als ‘het echte leven’. Maar het was ook pittig: we moesten vaak heel vroeg opstaan. Ik weet nog dat ik me in het begin regelmatig versliep. Dat was natuurlijk lullig voor de anderen, ik moest nog even leren dat je een verantwoordelijkheid hebt naar elkaar in zo’n productie. Je moet op elkaar kunnen bouwen. We zijn een hechte groep geworden, met sommigen heb ik nog steeds contact. Ook het samenwerken met Karin Noeken vond ik heel leuk en leerzaam. Ze is een heel fijn mens. Ze was er niet alleen voor je op

het gebied van werk, maar je kon ook persoonlijke dingen bij haar kwijt en dan dacht ze met je mee.”

WAT DOE JIJ?

“In mijn stagejaar heb ik ook meegedaan met *Wat doe jij?* We speelden een scène over pesten in de klas, waarbij we telkens een van de acteurs vervingen door een leerling. Er was een pester en een gepeste, maar het draaide vooral om de ‘meeloper’: wat doe jij als jij ziet dat iemand gepest wordt? Ga je meedoen of probeer je de pester te stoppen? En hoe dan? Ik speelde vaak de pester, dat was een rol die mij goed lag, ik kon behoorlijk fel zijn. Soms speelden we in een klas waar daadwerkelijk werd gepest, dan voelde je een bepaalde spanning. Het was af en toe ook best confronterend. Ik kan me nog specifiek een opmerking van een meisje herinneren. Ze zei: ‘Ik word ook gepest. En elke keer als dat gebeurt breekt mijn hart in honderdduizend stukjes.’”

HART

“Na mijn stage ben ik niet direct afgestudeerd. Ik ben eerst gaan werken, in de deur-aan-deurverkoop en ben vervolgens op kantoor beland. Het verdiende lekker in de sales, maar ik wist dat mijn hart eigenlijk ergens anders lag. Ik heb toen alsnog mijn opleiding afgemaakt en ben theaterlessen gaan geven op scholen in Groningen en Drenthe. Inmiddels werk ik bij Kielzog in Hoogezand als cultuurcoach. Daarnaast ben ik freelance trainingsacteur en maak ik jeugdtheatervoorstellingen, samen met Gertjan Piek en Nico van der Wijk. We spelen op verschillende basisscholen in de gemeente Het Hogeland. Momenteel zijn we bezig met ons tweede project. We doen alles zelf, van fondsenwerving tot marketing.”

RONALD BROUWER

MILLENNIAL-NAÏVITEIT

“Toen ik begon aan de artiestenopleiding van het Noorderpoort had ik nog bijna geen spelervaring. Ik ben opgegroeid in Assen en daar was ik eigenlijk nooit echt met theater in aanraking gekomen. Mijn keuze voor die opleiding kwam voort uit een soort millennial-naïviteit; ik wist niet goed wat ik wilde, dus ging ik maar proberen om beroemd acteur te worden. Maar eigenlijk was het vooral omdat ik me niet thuis voelde in mijn wereld en dacht: misschien is het theater wel de plek waar ik mezelf kan zijn.”

“Op dat soort momenten hielp ze mij mijn onzekerheid te overwinnen.”

INSPRINGTHEATER

“Via Karin Noeken, die af en toe gastdocent was bij ons, kwam ik in aanraking met Theater De Steeg. Ik weet eigenlijk niet meer of ik auditie heb gedaan, maar in mijn derde jaar mocht ik er stgelopen. Ik ben gaan spelen in *Wat doe jij?*, een vorm van inspringtheater in de klas. We hadden een basisscène met drie rollen: iemand die gepest wordt, een pester en een meeloper. Nadat we die scène een keer hadden gespeeld vervingen we onze meeloper door een leerling uit de klas. Ik had vaak de positie van pester. Daar was ik goed in, en omdat ik vroeger zelf ben gepest was het meteen een soort therapie. Het heeft me echt geholpen om bepaalde dingen te begrijpen, door op die manier even aan de andere kant te staan.

We speelden zowel op middelbare scholen als op basisscholen; pesten is van alle leeftijden en alle niveaus. De oplossingen die de kinderen aandroegen waren ook heel verschillend. Sommigen stelden voor om de pester gewoon terug te pesten, anderen bekeken het analytischer: hoe komt het dat de pester pest? Wat zit daaronder?”

BACKPACKEN

“Na mijn opleiding ben ik gaan backpacken. Ik ben zeven maanden weggebleven. Toen ik terugkwam raakte ik overspannen en eigenlijk ben ik sinds die

tijd nog steeds zoekende. Ik heb van alles gedaan, ik ben een tijd in Frankrijk geweest, ik heb in de horeca gewerkt en ik ben trainingsacteur vanuit mijn eigen bedrijf Ro's. Daarnaast speel ik bij amateurtheatergezelschap Het Peloton. Inmiddels heb ik besloten om verder te studeren; ik wil graag naar de deeltijdopleiding Docent Theater in Amsterdam. Voordat je daar auditie kan doen moet je al een stageplek hebben; ik zou het heel leuk vinden als Garage TDI in Assen mijn stageplek wordt.”

BLEU

“Karin heeft veel voor mij betekend, binnen De Steeg, maar ook met haar kerstvoorstellingen. Toen ik net terug was uit Australië was ze *Anastasia* aan het maken. Ik mocht de changemenen doen en gaf daar mijn eigen draai aan. De decorstukken stonden op wielen, ik dacht laat ik daar iets leuks mee doen. Dat pakte goed uit, ik stal echt een beetje de show. Het jaar daarop kreeg ik een grote rol in de muzikale voorstelling *Once Upon A Dream*. Ik had natuurlijk inmiddels wel wat ervaring, ook met zingen, maar ik was nog steeds behoorlijk blauw, ik durfde niet zo stevig voor mezelf te staan. Dus toen er werd gevraagd wie er wilde zingen, stapte ik niet uit mezelf naar voren. Karin kwam achter me staan, gaf me een duwtje en zei: ‘Hij wel.’ Op dat soort momenten hielp ze me mijn onzekerheid te overwinnen. Daardoor heb ik veel kansen gekregen.”

“Ik dacht: als dit de acteurswereld is, dan hoeft het voor mij niet.”

SARAH VAN DER MEERE

JEUGDTHEATERSCHOOL

“Ik ben opgegroeid in een villawijk in Haren, als enig kind. De familie van mijn vader bestaat uit wetenschappers, aan mijn moeders kant heeft iedereen conservatorium gedaan; mijn opa en tante waren eerste violist, mijn moeder was uitvoerend pianist en later pianodocent. Ik had natuurlijk ook muziekles; ik speelde piano en viool. Daarnaast zat ik op theater, vanaf mijn twaalfde op de Jeugdtheaterschool in Groningen. Op een bepaald moment ben ik gestopt met muziek. Het was vooral eindeloos in mijn eentje oefenen; ik miste het sociale, wat ik bij theater wel vond. Mijn ouders stonden achter mijn keuze – theater stond bij hen ook hoog in het vaandel – maar het was wel de bedoeling dat ik daar dan ook echt voor zou gaan.”

NOORD NEDERLANDS TONEEL

“Op mijn zestiende deed ik mee aan het jongerenproject Dichterbij van het Noord Nederlands Toneel, waarin we met een groep jongeren in een week tijd een theaterstuk maakten. Ola Mafaalani, destijds artistiek leider van het NNT, zag me spelen en vroeg of ik zin had om na mijn havo-examen een seizoen bij hen te komen werken. *Hell yeah!* Het werd een te gekke periode, waarin ik onder andere een bijrol had in een voorstelling waarmee we op Oerol hebben gestaan.”

WARM BAD, KOUDE DOUCHE

“Aan het eind van dat jaar ben ik audities gaan doen voor de toneelschool. Ik heb me nog nooit zo ongelukkig gevoeld. Kandidaten duwden elkaar letterlijk aan de kant. Ik dacht: als dit de acteurswereld is, dan hoeft het voor mij niet. Ik kwam uit een warm bad! Ik was bij het NNT gewend aan een lieve Maartje van de Wetering, een lieve Malou Gorter, een lieve Peter Vandemeulebroecke. Dát was het beeld dat ik van de theaterwereld had: je moet hard werken, maar je kijkt ook naar elkaar om. Toen ik hoorde dat ik de eerste op de reservelijst was, raakte ik in paniek. Er hoefde maar één iemand af te vallen en dan moest ik naar Amsterdam. Ik wilde niet. Bij het NNT begrepen ze dat niet; de loper lag voor me uit, maar ik stapte er niet op.”

EDUCATIETHEATER

“Ik ben bij Theater te Water gaan spelen, een heel andere stijl van theatermaken dan bij het NNT. Op een bepaald moment vroeg Karin of ik mee wilde doen in de Steegvoorstelling *Issy & Sophius*, om ook te kunnen proeven aan educatietheater. In het begin vond ik het een uitdaging om voor een publiek te spelen dat er geen zin in had, maar al snel werd ik gegrepen door de diepere laag. Ik ben auditie gaan doen bij de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht, voor de opleiding Docerend Theatermaker. Ik werd aangenomen, maar liep opnieuw aan tegen het ellebogengedoe in de Randstad. Na vijf maanden ging ik gillend terug naar het Noorden en ben ik de docentenopleiding gaan doen in Leeuwarden. Ik heb vier jaar op mijn tanden gebeten. De stages in het onderwijs vond ik verschrikkelijk: elke ochtend janken. Gelukkig had ik nog steeds contact met Karin, die me mijn stages bij De Steeg liet doen. Ik heb mijn opleiding daar hoofdpijn mee bezorgd, maar ik wilde gewoon echt niet het onderwijs in.”

MASKERMEIDEN EN MEER

“Het enige wat ik leuk vond aan de opleiding was de minor in Oslo: Acting with Masks. Daar ben ik verliefd geworden op figurentheater. In 2020 heb ik samen met Valerie van de Ridder Maskermeiden opgericht, waarmee we ons vooral richten op peutertheater. Daarnaast vorm ik samen met Afra Rijkhoff het Drukcollectief, waarmee we educatietheater maken en ben ik onder de naam Stem van Sarah in te huren als voice-over.”

STABIELE FACTOR

“De afgelopen drie jaar was ik Hoofd Educatie bij De Steeg. Ik heb veel mogen leren en uitproberen, in een omgeving waar ik fouten mocht maken. Inmiddels ben ik, gelijk met Karin, gestopt. Niet omdat ik het niet leuk meer vond, maar omdat ik nog graag een master Kunsteducatie wil doen. Karin is sinds mijn twaalfde een constante, stabiele factor in mijn leven geweest; nu gaan onze wegen scheiden. Maar ik weet dat ik haar altijd kan bellen. Ze heeft zo'n enorme bundel van wijsheid en liefde.”

BASZ

DE JONGE

TRIO

“Omdat het in mijn leven al vrij snel duidelijk was dat ik iets in het creatieve wilde doen – acteren, muziek, dat soort dingen – begon ik aan de acteursopleiding aan het Noorderpoort, dat toen nog Kunst Theater Media heette. Die opleiding ging in 2006 net van start; ik hoorde bij de eerste lichting. Ik vond het fantastisch, vooral omdat het allemaal nog vorm moest krijgen, iedereen deed eigenlijk maar wat. Op een bepaald moment vormde ik met Sarah Schierbeek en Dennis van Wietmarschen een cabarettrio. We werden geregisseerd door Karin Noeken; zo heb ik haar leren kennen.”

STREAKER

“Onze cabaretvoorstelling heette *Levensweg*. We begonnen naakt, want we werden live geboren uit drie baarmoeders en dat doe je nou eenmaal niet met kleren aan. Ongeveer een half jaar later zei Karin tegen me: ‘Ik regisseer een voorstelling op een tennisbaan, voor een vereniging die zoveel jaar bestaat en ik zoek een streaker. Wil jij dat doen?’ Ze wist dat ik daar niet zoveel problemen mee zou hebben. Het was wel superspannend: ik zat in het publiek met makkelijke kleding aan en als ik dan mijn cue kreeg ging alles uit en rende ik de baan over.”

LEUKE DINGEN

“Sindsdien ben ik altijd leuke dingen blijven doen met Karin. Bij De Steeg heb ik bijvoorbeeld meegedaan aan *ChecktheBizz*, een spelshow om jongeren te helpen met hun beroepskeuze. Ik ben ook een paar keer ingesprongen bij Vrouw Holland, om Reinout Douma te vervangen, samen met pianist Remko Wind; hij deed de muziek, ik de toneelscènes. En tijdens corona hebben we balkonbingo gedaan; met een klein gezelschap gingen we op bezoek bij verzorgingshuizen. Wij stonden beneden, de bejaarden op het balkon – en zo gingen we dan bingo spelen.”

“Karin heeft voor mij echt een heldenstatus.”

OOG

“Ik heb mijn opleiding destijds niet afgemaakt. Het lukte me uiteindelijk niet meer om interesse op te brengen voor de ‘gewone’ vakken zoals Nederlands en Engels. Laat maar zitten, dacht ik. Ik werkte toen al bij stadszender OOG, waar ik trouwens op een grappige manier terecht ben gekomen: op een gegeven moment hadden we op school drie keer in de week anderhalf uur dans. Maar ik dans niet. In plaats daarvan mocht ik die uren bij OOG doorbrengen. Dat mondde uit in een stage en sindsdien ben ik er niet meer weggegaan. Ik ben begonnen bij de televisie, inmiddels maak ik radio. Dit jaar hebben we voor het eerst een reportage gemaakt over Eurosonic Noorderslag. Er zijn ook plannen om een jongerentalkshow te maken, in samenwerking met Theater De Steeg. Ik hoop heel erg dat dat van de grond komt.”

HELDENSTATUS

“Ik denk dat het heel goed en belangrijk is dat er gezelschappen als De Steeg bestaan. De manier waarop ze werken en wat ze maken is heel tof. En Karin heeft voor mij echt een heldenstatus. Wat zij doet met jongeren, en hoe zij dat doet, is fenomenaal. Bovendien vind ik haar de grappigste vrouw van Groningen. En haar liedjes zijn prachtig. Ik hoop heel erg dat ze zelf ook weer het podium opgaat.”

“Jay werd een soort concept.”

BEGONNEN

“Ik ben opgegroeid in Sappemeer. Na de middelbare school heb ik een sportopleiding gedaan in Groningen en ben ik afgestudeerd als dansdocent. Mijn broertje zat intussen op de opleiding KTM, Kunst Theater Media. Omdat ik in die tijd veel bezig met dansen en met rappen, dacht ik: als jij kan worden toegelaten, dan kan ik het ook. Tijdens de audities kwam ik erachter dat ik eigenlijk helemaal niets wist van theater, maar ik werd wel aangenomen. En daar is voor mij eigenlijk alles begonnen. Het kwam allemaal in mijn leven: theater, muziek, spoken word. En Karin Noeken.”

HAIRSPRAY

“Ter ere van het tienjarig bestaan van de opleiding werd er een grote musical op de planken gebracht: *Hairspray*, over racisme en discriminatie in Baltimore in de jaren 60. In de aankondiging speelden we ook met dat gegeven; de cast was gemengd, maar alleen de witte spelers stonden op de poster. Karin had de rol van de xenofobe moeder, die niet zo blij is met haar donkere schoonzoon Seaweed. Ik speelde zijn beste vriend. Tijdens die productie hebben we elkaar goed leren kennen en daarna vroeg ze of ik stage wilde lopen bij De Steeg.”

JAY

“Ik ging in de voorstelling *Vet Gezond* spelen, over jongeren die alles aan het ontdekken zijn, ook de niet zo gezonde dingen zoals alcohol en drugs. Mijn roepnaam was in die tijd ‘Jay’. Mensen die mij niet goed kenden wisten niet of ik een jongen of een meisje was. Dat vond ik leuk, omdat dat volgens mij ook helemaal niet belangrijk zou moeten zijn. Ik was gewoon Jay. Ik deed mijn ding en dat was rappen. *Mensen vragen zich af waarom ik een bitch ben – waarom ik schijt aan alles heb – en mezelf zo goed ken.* Langzaam viel ik steeds meer samen met mijn rol. Uiteindelijk speelde ik gewoon mezelf, ik ging het toneel op en zei: ‘Hey, aangenaam, ik ben Jay.’ Mensen waren geïntrigeerd: wie is Jay, wat is Jay? Jay werd een soort concept. Zowel meisjes als jongens werden verliefd, het was een bizarre periode. Nadat ik weg was is de voorstelling nooit van de grond gekomen; er was geen vervanger voor mijn rol, de voorstelling draaide om Jay, en dat was ik.”

DE WIJK DE WERELD

“Toen ik klaar was met de opleiding ben ik Social Work gaan studeren. Tijdens mijn tweede jaar kwam ik Karin tegen. Ze was bezig met De Wijk De Wereld in Vinkhuizen. ‘Waar woon jij,’ vroeg ze. ‘Vinkhuizen,’ zei ik. ‘Mooi,’ zei ze, ‘dan doe jij mee.’ Dat ging heel goed en vervolgens heb ik een heel jaar stage gelopen bij De Wijk De Wereld. Het was bijzonder om te merken hoe onze band door de tijd was veranderd; we hadden geen leerling-docentrelatie meer, maar werkten gewoon gelijkwaardig samen. Als ze op een feestje te veel wijn had gedronken om te rijden, dan zei ze: ‘Neem jij de auto mee naar huis?’ Uiteindelijk ben ik, nadat ik ook nog een minor Conflictmanagement heb gedaan, afgestudeerd met een tien voor mijn scriptie.”

MOOISTE VROUW

“Ik ben gezins- en jeugdcoach. Vanuit mijn eigen praktijk Via Veritatis – de weg van de waarheid – begeleid ik gezinnen en jongeren die zijn vastgelopen. Daarnaast ben ik nog steeds veel bezig met spoken word en met mijn eigen muziek. Ik geef af en toe danslessen en ik ben voor het derde jaar jurylid geweest bij de dance battle in Martiniplaza. Binnenkort ga ik trouwen met de mooiste vrouw. We hebben drie kinderen; de oudste is al bij mij sinds ik negentien was, omdat haar biologische moeder niet voor haar kon zorgen, de jongste twee hebben we zelf op de wereld gezet.”

GEZIEN

“Ik heb me door Karin heel erg gezien gevoeld. LGBTQ was in die tijd nog geen groot ding in Groningen, ik was eigenlijk een beetje een grondlegger, helemaal omdat ik op mijn vijftiende al uit de kast kwam. Daarbij was ik ook nog bijna de enige persoon van kleur in de klas. Maar Karin heeft mij nooit laten vasthouden aan een bepaalde rol of in een hokje geduwd. Ze heeft gewoon gekeken naar wie ben jij en wat zijn jouw kwaliteiten? Dat heeft me heel erg in mijn kracht gezet. En ze bleef altijd maar in mijn oor tetteren dat ik talent heb. Ik heb lang nagedacht: je vindt me gewoon lief en leuk, daarom zeg je dat. Maar inmiddels snap ik wel waarom ze in mij geloofde; ik geloof ook heel erg in mezelf.”

“Wat ik heel tof vond was dat je onmiddellijk in het diepe werd gegooid.”

KEUZESTRESS

“Ik deed de artiestenopleiding op het Noorderpoort. In het derde jaar mochten we stagelopen. Karin Noeken kwam in de klas om te vertellen over Theater De Steeg en ik werd meteen enthousiast, het leek me een supertoffe ervaring. Ik meldde me aan voor de auditie en werd uitgekozen. Ik heb een half jaar in *Wat doe jij?* gespeeld, een format over pesten in de klas, en we hebben een voorstelling gemaakt over keuzestress: *Wat kies jij?* Ik vond dat heel leuk omdat ik daar mijn eigen verhaal in kwijt kon, over hoe mijn moeder vroeger heel erg is beïnvloed door de slogan ‘Een slimme meid is op haar toekomst voorbereid’ en hoe ze dat vervolgens weer op mijn zusje en mij heeft overgedragen.”

VERKEERDE OPLEIDING?

“Ik vond het spelen leuk, maar ik kwam er steeds meer achter dat ik de productie, alles eromheen, nog leuker vond. Dat had ik eigenlijk al eerder gemerkt, tijdens een project op school. We maakten een voorstelling waarin ik zelf speelde, maar ook de draaiboeken had gemaakt en alles had georganiseerd. Vervolgens betrapte ik mezelf erop dat ik op het podium de publieksopbrengst stond uit te reken. Toen dacht ik: hmm, misschien doe ik de verkeerde opleiding?”

Karin zag dat ook en is een drijvende kracht geweest. Al snel vroeg ze of ik de roosters wilde maken voor *Wat doe jij?* en gaf me allerlei andere productionele klusjes. Op een bepaald moment had ze een project in Martiniplaza en heeft ze mij helemaal meegenomen in het productieproces. Ze liet me dingen regelen en ik mocht met haar auto door de stad crossen om boodschappen te doen. Ik kreeg veel vertrouwen, daardoor heb ik echt kunnen groeien.”

AMSTERDAM

“Ik besloot me aan te melden voor de studie Productie Podiumkunsten aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. Het was een strenge selectie; van de 120 aanmeldingen werden er uiteindelijk maar veertien aangenomen. Daar zat ik gelukkig bij. Ik vond het een enorm leuke opleiding, ik heb er heel erg van genoten. Ik heb er een dikke vriendengroep aan overgehouden en een reus-

achtig netwerk, omdat de docenten die er werken ook allemaal actief zijn in het veld.”

GRONINGEN

“Na mijn afstuderen ben ik teruggegaan naar het Noorden. Naar de beste stad van Nederland: Groningen. Ik vind het zo’n fijne stad! Omdat de meeste culturele organisaties allemaal samenwerken en dat er amper concurrentiestrijd is. Iedereen doet waar hij goed in is en schakelt anderen in voor hulp. De lijnen zijn kort, en mensen gunnen elkaar hun succes. En ondanks dat we zo’n relatief kleine culturele stad zijn, doen we kwalitatief niet onder voor de Randstad en komen we overal.”

FREELANCER

“Ik ben eerst aan het werk gegaan bij een licht- en geluidsbedrijf, waar ik optrad als een soort tourmanager; ik regelde onder andere het schema van de technici. Daarnaast deed ik verschillende freelance productieklassen. Sinds juni 2025 ben ik fulltime freelancer en werk ik onder andere voor NITE en Club Guy & Roni. Ik heb de productie gedaan van de Nederlandse tour van *Bad Nature*, een dansvoorstelling in samenwerking met Australasian Dance Collective. Op dit moment ben ik bezig met Club Invites, een talentontwikkelingsproject in de kleine zaal, daarnaast ben ik productioneel begeleider van junior company Poetic Disasters Club (PDC) en van NITE riders, een acteursopleidingsprogramma. Ik ben nog maar 2,5 jaar afgestudeerd en nu mag ik al zulke mooie klussen doen.”

VLEUGELS

“De stage bij Theater De Steeg heeft me veel kansen gegeven. Wat ik heel tof vond, was dat je onmiddellijk in het diepe werd gegooid. Direct het stuk aanleren en hop, spelen. Meteen op tour door het hele land. Dat was gewoon superindrukwekkend. Je kreeg bij De Steeg heel erg het gevoel dat je als een serieus acteur werd gezien; dat gebeurt je niet zo snel als mbo-student. En het was natuurlijk gewoon een warm bad, veilig onder de vleugels van Karin. Ze wist je precies op de goede manier te inspireren en te motiveren. Niet altijd even subtiel trouwens; wanneer ik bijvoorbeeld aangaf dat ik iets te spannend vond, dan zei ze: ‘Ja dat zal best, maar we gaan het tóch even doen.’”

HESTER BRON

“Ik vind het heerlijk, het voelt als thuiskomen.”

FRIESLAND

“Ik kom uit Grouw, in Friesland. Vanaf mijn zevende speelde ik al toneel bij het jeugdtheater in Sneek; elke week hadden we les en werkten we toe naar uitvoeringen. Ik ben daar gebleven tot ik op mijn negentiende naar Groningen verhuisde om de acteursopleiding te doen aan het Noorderpoort. Een van mijn docenten was Marieke Klooster, die destijds met Karin Noeken in Vrouw Holland zat. Zij vertelde wat Karin deed met Theater De Steeg en dat je daar eventueel stage kon lopen in je afstudeerjaar. Toen het zover was, heb ik auditie gedaan en ben ik aangenomen.”

FANTASTISCH

“Mijn stage begon met een project over beroepskeuzestress. *Wat wil ik?* noemden we dat geloof ik. Het was heel leuk, maar wat ik echt fantastisch vond was om daarna in *Issy en Sophius* te spelen. Het was een prachtige voorstelling en ik heb enorm genoten van de tournee langs al die scholen in Nederland.”

SPELER

“Na het afstuderen gingen veel mensen door naar het hbo, maar daar had ik eigenlijk niet zo veel behoefte aan. Ik heb wel naar verschillende opleiding gekeken, zoals Docent Theater, maar ik dacht: nee, ik voel gewoon niet dat ik een docent ben, of een regisseur. Ik ben veel meer een speler. Ik had gewoon zin om te gaan werken, als freelancer in de theaterbranche. Ik wist alleen nog niet zo goed hoe ik dat moest aanpakken. Toen zei Karin: ‘Waarom blijf je niet eerst nog een jaartje bij De Steeg?’”

CORONA

“Samen met nog twee anderen heb ik dus nog een jaar aan mijn stage vastgeplakt. We hebben in *#onderhuids* gespeeld en nog wat andere losse projecten gedaan. Maar in maart 2020 kwam corona en lag alles ineens plat. We hebben toen nog een paar filmpjes gemaakt en wat dingen online gedaan, maar uiteindelijk heb ik dat jaar vooral veel thuisgezeten.”

DE NEDERLANDSE ACTEURSSCHOOL

“Ik ben auditie gaan doen voor De Nederlandse Acteursschool in Apeldoorn; een eenjarige particuliere opleiding, alleen in de weekenden. Ik werd aangenomen. Er waren nog steeds corona-omstandigheden, dus het was eigenlijk allemaal heel onhandig; dan weer fysiek les, dan weer online, maar ik heb er toch een leuke tijd gehad.”

EVEN PAUZE

“Met drie vrienden hebben we onze eigen theatergroep opgericht: Even Pauze. We maken kluchtige komedie, voor alle leeftijden. Het loopt hartstikke goed; we spelen door heel Noord-Nederland en zijn inmiddels bezig met ons derde stuk. Daarnaast speel ik als zpp'er in schoolvoorstellingen bij verschillende organisaties. Onder andere bij een bedrijf dat gericht is op verkeersveiligheid; ze geven dodehoeklessen, maar maken ook educatieve voorstellingen. Educatietheater ligt me goed en ik vind het heel leuk. Maar dat wist ik destijds bij De Steeg eigenlijk al.”

EDUCATIEFILMS

“Ik speel ook veel in educatiefilms voor scholen. Ik heb in *Niets te Kiezen* gespeeld, over een jongen uit een gelovig gezin die erachter komt dat hij op mannen valt. En in *Koortsdroom*, over een jongen met psychoses. En in de Friese film *Hûnefretten*. Ik vind het heel leuk om het allebei te doen, film en theater. Ik hou van de afwisseling; de ene dag sta je lekker op de set, de andere dag weer lekker op het toneel.”

ECHT NEP

“Sinds begin 2026 ben ik terug bij Theater De Steeg, als acteur in de voorstelling *Echt Nep*. Ik vind het heerlijk, het voelt als thuiskomen. Ook al zit De Steeg nu in een ander pand en is Karin inmiddels weg als artistiek leider, het is nog steeds een warm bad.”

LESSEN SKIPPEN

“Ik zat op het vmbo in Vinkhuizen, op het CSG Selion. In het tweede jaar werd er gezegd dat je theaterlessen kon volgen bij Theater De Steeg. Ik wist niks van theater, maar het leek me wel chill, omdat je dan andere lessen mocht skippen. Het liep niet zo lekker op school, dus het was een mooie uitkomst. Samen met een aantal leerlingen van het Leon van Gelder hebben we toen een voorstelling gemaakt: *Tante Roosje*. Er ging een wereld voor me open, ik had nog nooit geacteerd, maar ik voelde me meteen op mijn plek. We hadden een hele leuke groep, waar ik veel vrienden aan over heb gehouden.”

SPANJE

“Thuis had ik best veel problemen. Ik woonde met mijn moeder, stiefvader en (half)broertjes in Selwerd, maar dat ging niet zo goed. Op mijn achtste was ik al een tijdje uit huis geplaatst en op mijn veertiende ging het weer mis. Ik heb toen een tijdje op een berg in Spanje gewoond, samen met een begeleider. Zonder internet, zonder elektriciteit, even helemaal los van alle mikmak. Volgens mij was dat net ná *Tante Roosje*, ik weet het niet meer precies. Ik weet nog wel dat De Steeg me in die periode heel erg heeft gesteund. Ik heb ook nog twee keer meegedaan aan de Zomerschool.”

ACTEURSOPLEIDING

“Toen ik klaar was met de middelbare school begon ik met de opleiding Agogisch Medewerker op het mbo. Ik vond het niet leuk en ben na drie maanden gestopt. Karin Noeken zei toen tegen me: Waarom ga je eigenlijk niet naar de acteursopleiding? Ik vond dat best een goed plan, maar ik deed er niks mee. Tot ik hoorde dat een vriendin van mij, die ik kende van *Tante Roosje*, het wel ging doen. Toen heb ik me ook aangemeld. Ik wist nog steeds niet precies wat ik wilde, maar ik ging in elk geval iets doen wat ik leuk vond.”

SPEELSTIJL

“Karin heeft toen meteen tegen me gezegd: ‘Als je straks je stagejaar ingaat, dan zou ik het leuk vinden als je bij De Steeg komt.’ Dat wilde ik zelf ook graag; het is zo’n fijne omgeving en de manier

waarop er wordt gewerkt past heel goed bij mijn visie op theater, het is precies de speelstijl die ik leuk vind. Tijdens mijn stagejaar heb ik in *#onderhuids* gespeeld, over een jongen die werd gepest en in *Het Gevolg*, over fascisme en buitensluiting. En ik heb ook meegedaan met *Wat doe jij?*”

SLAPPE LACH

“Een keer ging het helemaal mis. Ik speelde in een voorstelling met een van mijn beste vrienden. We hadden een zelfverzonnen woord, dat we vaak zeiden als we bij elkaar waren: ‘garnerwaan’. Tijdens de voorstelling besloot ik ineens om dat woord te zeggen, voor de grap. Hij moest heel hard lachen en daardoor ik ook, we kregen gewoon helemaal de slappe lach. We probeerden ons te herpakken, maar dat lukte niet; telkens als we elkaar aankeken begon het weer. De voorstelling liep daardoor helemaal in de soep. Karin was er niet bij; ik weet eigenlijk helemaal niet of ze dit weet.”

JONGEREN

“Na mijn afstuderen ben ik naar Leeuwarden gegaan voor de hbo-opleiding Docent Theater. Ik zit nu in het tweede jaar en ben erachter gekomen dat ik regisseren heel leuk vind. Ik denk niet dat ik echt het onderwijs in wil, maar ik wil wel graag met jongeren werken. Misschien ga ik nog iets social work-achtigs aan mijn opleiding toevoegen. Iemand stuurde me laatst een vacature om theaterles te geven in een jeugdgevangenis, dat lijkt me ook heel tof om te doen.”

“De Steeg heeft mij richting gegeven in een tijd dat ik dat heel hard nodig had.”

RICHTING

“De Steeg heeft mij richting gegeven in een tijd dat ik dat heel hard nodig had. Door alles wat er in mijn thuissituatie speelde was ik behoorlijk de weg kwijt. Maar Karin bleef tegen me zeggen: ‘Als je iets wil en je wil iets bereiken, de deur staat voor je open.’ Ze pushte me niet, het was een uitnodiging. Daardoor voelde ik me heel erg gezien.”

CATHERINE SORGDRAGER

OP HET LIJF GESCHREVEN

“Toen ik op de vacature werd gewezen, voelde ik meteen, bijna fysiek: deze baan is me op het lijf geschreven. Artistiek leider van Theater De Steeg is een functie waarin alles wat ik heb gedaan, waar ik goed in ben en wat ik leuk vind bij elkaar komt. Ik werk als regisseur en actrice, ik ben opgeleid tot dramatherapeut, ik geef theaterlessen en heb veel ervaring met educatie en schoolklassen. Dus hoewel ik me natuurlijk ook heus afvroeg ‘kan ik dit echt?’ besloot ik onmiddellijk te reageren. Toen ik werd uitgenodigd voor een gesprek was het eigenlijk al goed; het was de bevestiging dat het klopte wat ik voelde.”

EERSTE ONTMOETING

“Mijn sollicitatiegesprek vond plaats met het bestuur en twee medewerkers. Karin heb ik pas voor het eerst ontmoet toen ik de baan al had. Ik wist uiteraard wie ze was; ik had van Vrouw Holland gehoord en ik bewonderde haar om wat ze allemaal voor elkaar krijgt met De Steeg en De Wijk De Wereld. Karin kende mij ook alleen maar van naam, omdat mijn werk zich tot dan toe vooral had afgespeeld in Assen en Drachten. Ik vond die eerste ontmoeting best spannend: ik hoopte natuurlijk dat ook zij het met mij zag zitten. Maar we hadden een heel fijn en gelijkwaardig gesprek waarin ik meteen merkte dat dat wel goed zat.”

DOELGROEP

“Wat ik bijzonder vind is dat ik bij De Steeg mag werken met een doelgroep waar ik zelf ook bij heb gehoord. Ik probeerde net als veel jongeren te voldoen aan wat ik dacht dat mijn ouders van mij verwachtten; mijn oudste zus deed gymnasium, mijn andere zus zat net als ik op de havo. Maar mij lukte het niet, ik haalde alleen maar onvoldoendes. Op een bepaald moment mocht ik de schoolvoorstelling regisseren; daar was ik wel goed in. Mijn mentor heeft me toen enorm geholpen. Hij wees me op de acteeropleiding van het Deltion College in Zwolle en maakte het mogelijk dat ik na havo 3 de overstap naar het mbo kon maken. Soms heb je maar één iemand nodig die jou echt ziet en op het goede spoor kan zetten. Dat is een hele grote drive in mijn werk.”

VELE WEGEN NAAR ROME

“Na mijn opleiding in Zwolle wilde ik heel graag naar de toneelschool. Ik deed auditie in Maastricht en in Amsterdam, maar werd afgewezen; ik was te jong, mijn stem was te hees, ik was niet muzikaal genoeg. Heel erg vond ik dat, ik heb zo hard gehuild! Veel mensen die niet worden toegelaten op de toneelschool gaan ‘dan maar’ een opleiding volgen tot theaterdocent. Dat wilde ik niet, dat voelde als een soort afgang. Ik begon aan een studie Communicatie, maar daar liep ik met een dode ziel rond. Mijn moeder heeft me er toen van overtuigd om Creatieve Therapie te gaan studeren in Leeuwarden. Dat bleek een schot in de roos; ik vond het heel leuk en de dramatherapeutische skills die ik daar heb opgedaan komen dagelijks van pas in mijn werk. Uiteindelijk ben ik zelf ook weer gaan spelen, zowel toneel als educatietheater. En nadat ik op mijn dertigste alsnog zanglessen ben gaan nemen, heb ik de theatergroep DE MEIDEN van toen opgericht, waarmee we al vijf jaar door Nederland touren. Dat is dus ook wat ik aan jongeren wil laten zien; dat er vele wegen zijn die naar Rome leiden.”

“Het is heel belangrijk om op jonge leeftijd verschillende perspectieven aangereikt te krijgen.”

PERSPECTIEF EN INSPIRATIE

“In de laatste sollicitatieronde moest ik een vijfjarrenplan presenteren aan het bestuur. Ik had tien dagen de tijd om mijn ideeën op papier te zetten. Geen grote veranderingen; de werkwijze van De Steeg is heel succesvol; wat goed is moet je behouden. Ik wil er alleen langzaam mijn eigen sausje aan toevoegen. Bijvoorbeeld door workshops en trainingen te organiseren, zoals speeddates met beroepen. Dan nodigen we een bakker, een onderzoeker, een hovenier, een geschiedenisleraar etc. uit, met wie jongeren in gesprek kunnen gaan. Om zich te laten inspireren en tegelijk spelenderwijs te leren hoe ze iemand moeten benaderen voor een leerplek of stage.

Ik heb veel op het vmbo gewerkt, waar relatief veel leerlingen zitten die weinig motivatie van thuis meekrijgen. Sommigen zeggen letterlijk: 'Ik ga niet werken, ik wil een uitkering.' Of ze gaan ervan uit dat ze gewoon loodgieter worden, net als hun vader en hun opa. Ik ken in mijn omgeving ook best veel mensen die jarenlang op een verkeerde plek hebben gezeten, puur omdat ze niet wisten dat het mogelijk was om iets te doen in een 'andere wereld'. Het is heel belangrijk om op jonge leeftijd verschillende perspectieven aangereikt te krijgen."

SEKS ZONDER PORNO EN FAALANGST

"Ik wil ook aandacht gaan besteden aan seksuele vorming. Veel jongeren hebben tegenwoordig, met dank aan het internet, porno als referentiekader. Ik zou daarom een voorstelling willen maken over seksualiteit, zónder porno. Een ander thema dat me interessant lijkt voor een voorstelling is faalangst en 'social anxiety'. Daar ben ik als docent vaak tegenaan gelopen. Leerlingen die zeiden: 'Mevrouw, ik kan dat niet, ik durf het niet, ik ga het niet doen.' 'Ik zei dan: 'Oké, goed dat je het aangeeft,' en zocht intussen naar manieren om ze toch bij de lessen te betrekken. Want als ze stil in een hoekje blijven zitten, krijgen ze nooit een succeservaring. Het lukte niet altijd, maar heel vaak wel: dan ging iemand uiteindelijk met een rechte rug en opgeheven hoofd het lokaal uit. De Steeg is ook een mooi platform om dat voor meer jongeren te kunnen doen."

"Het is heel belangrijk om op jonge leeftijd verschillende perspectieven aangereikt te krijgen."

GROTE SCHOENEN

"Per 1 januari 2026 ben ik in dienst getreden. Karin is nog een hele maand gebleven om me in te werken, dat was heel fijn. De eerste tijd heb ik als een spons alles in me opgenomen. Een van de eerste dingen die ik deed was een weekoverzicht maken: wie komt hier op welke dag de trap op en wat komen ze doen? Ik wilde zo snel mogelijk

iedereen leren kennen en weten wat er allemaal speelt. Mensen zeggen nog vaak tegen me: 'Ah, jij bent de nieuwe Karin'. Dat mag, ik besef dat haar geest hier nog wel even zal blijven hangen en dat ik in grote schoenen stap. Maar ik heb er alle vertrouwen in dat ik binnenkort gewoon Catherine ben. Catherine, artistiek leider van Theater De Steeg."

OVERZICHT LOPENDE VOORSTELLINGEN

ECHT NEP

OVER DE INVLOED VAN INFLUENCERS

Echt Nep laat zien hoe influencers je gevoelens en meningen kunnen beïnvloeden, soms zonder dat je het zelf doorhebt. Een acteur, als ‘influencer’, probeert je te overtuigen van iets... maar klopt het wel?

Na de voorstelling volgt een interactief nagesprek en een spannend spel, dat je helpt om kritisch te denken en fake news te herkennen.

HET GEVOLG

OVER GROEPSDRUK EN BUITENSLUITING

In *Het Gevolg* loopt het experiment van een ambitieuze docent flink uit de hand. Hij wil op een originele manier uitleggen hoe fascisme en buitensluiting ontstond in de Tweede Wereldoorlog en hoe dit opnieuw zou kunnen plaatsvinden. Het spel dat hij daarvoor verzint, wordt door sommige leerlingen zo fanatiek gespeeld dat het totaal ontspoorde.

Wie neemt de verantwoordelijkheid? Wat zijn de consequenties en hoe draag je die? In het gesprek na afloop van de voorstelling worden jongeren persoonlijk bevraagd hoe zij in dergelijke situaties hadden gehandeld.

GEH@CKT

OVER SEXTING EN SOCIALE MEDIA

In *Geh@ckt* zien we de stoere, knappe Tessa. Op school is ze populair, ze heeft verkering met één van de coolste jongens en is beste vriendinnen met Leila. Na een ruzie zet Leila uit woede een sexy foto van Tessa op Instagram. Als de ruzie de volgende dag is bijgelegd, lukt het niet meer de foto van internet te halen. Hij is inmiddels al honderden keren gedeeld... En de gevolgen blijken veel ernstiger dan Leila kon overzien.

De voorstelling levert veel stof op voor een discussie met en tussen de leerlingen. Over de leuke en minder leuke kanten van sexting, over het verschil tussen sexting en shame-sexting, over privacy, groepsdruk en cyberpesten.

#ONDERHUIDS

OVER (CYBER)PESTEN

In *#onderhuids* probeert Charlie te achterhalen waarom ze gepest wordt. Hoe is het begonnen? Waarom overkomt haar dit? Had ze het kunnen voorkomen? Had iemand kunnen ingrijpen? Wie dan, en hoe? Uiteindelijk komt de hulp uit onverwachte hoek.

#onderhuids is confronterend, aangrijpend en een fikse aanzet voor het oplossen én voorkomen van pestsituaties op school.

WAT DOE JIJ?

INSRINGTHEATER OVER (CYBER)PESTEN

De acteurs spelen een korte scène, waarin duidelijk sprake is van een pest-situatie en waarin de verschillende partijen die hier een rol in spelen herkenbaar worden neergezet. De speelleider nodigt de leerlingen vervolgens uit om te reageren: ben je het eens met wat hier gebeurt? Wat zou je kunnen doen om het op te lossen? Samen met de acteurs proberen de leerlingen hun suggesties uit. *Wat doe jij?* is een directe manier om te oefenen met sociale vaardigheden en het nemen van verantwoordelijkheid. De leerlingen ervaren wat het effect is van hun gedrag en hoe ze een situatie kunnen beïnvloeden.

CLUB BEKSTEEG OPEN STUDIO

Elke donderdag tussen 17.00 en 20.00 uur staat de studio open voor jongeren om hun ideeën de ruimte te geven, hun stem te laten horen en zelf theater te maken. CLUB BEKSTEEG is een plek waar jongeren hun talent, vaardigheden en competenties kunnen ontwikkelen onder begeleiding van verschillende theatermakers.

ZOMERSCHOOL

Tijdens de Zomerschool in Martiniplaza volgen jongeren (10-20 jaar) van maandag tot en met vrijdag elke dag workshops van enthousiaste en ervaren professionele theatermakers, performers en filmmakers. Samen werken ze toe naar korte scènes en performances, die ze op vrijdag en zaterdag een aantal keer presenteren aan het publiek.

Ga voor meer informatie over de voorstellingen, CLUB BEKSTEEG of de Zomerschool naar www.theaterdesteeg.nl

20 JAAR 4.735 VOORSTELLINGEN 40 PRODUCTIES 425.000 JONGEREN

HUIDIGE PRODUCTIES

#onderhuids / **2013 - heden** / 512 voorstellingen

Wat doe jij? / **2011 - heden** / 1881 voorstellingen

Geh@ckt / **2019 - heden** / 248 voorstellingen

Echt Nep / **2025 - heden** / 26 voorstellingen

Het Gevolg / **2024 - heden** / 59 voorstellingen

PRODUCTIES

Issy en Sophius / **2010-2023** / 303 voorstellingen

Ik Geniet me Suf / **2022-2025** / 109 voorstellingen

Kijk mij eens goed gelukt zijn / **2023** / 14 voorstellingen

Gespót / **2018-2020** / 52 voorstellingen

Barst / **2019-2020** / 71 voorstellingen

Wat wil ik? / **2019- 2020** / 76 voorstellingen

Neem een Eenhoorn / **2019** / 34 voorstellingen

Drie keer links is ook rechts / **2019** / 9 voorstellingen

Meisjes zijn niks / **2019** / 3 voorstellingen

Niet alleen / **2019** / 1 voorstelling

Voor je Kiezen/Wat wil ik / **2014-2018** / 102 voorstellingen

Niemandslan / **2014-2017** / 64 voorstellingen

Spelbreker / **2015** / 2 voorstellingen

Huisje Boompje / **2013-2015** / 43 voorstellingen

Vet gezond / **2015** / 9 voorstellingen

Keutelbinkie I en II / **2007-2013** / 195 voorstellingen

De Mentor monoloog / **2009-2012** / 22 voorstellingen

Dwars / **2011-2013** / 108 voorstellingen

On Hold / **2012** / 6 voorstellingen

Jong en Oud / **2012** / 1 voorstelling

Rimpelsaurus / **2011** / 13 voorstellingen

Roes / **2011** / 25 voorstellingen

Op zijn Grieks / **2009** / 16 voorstellingen

Drift / **2009** / 45 voorstellingen

De Jongen met de Zwavelstokjes / **2009** / 9 voorstellingen

Blauw / **2009** / 2 voorstellingen

Buitenbeeld / **2007- 2009** / 218 voorstellingen

It Wasn't Me / **2008** / 21 voorstellingen

Het Uur van De Waarheid / **2008** / 22 voorstellingen

De Klokkenuider / **2008** / 8 voorstellingen

Lutje IJje en De Hond / **2007-2008** / 12 voorstellingen

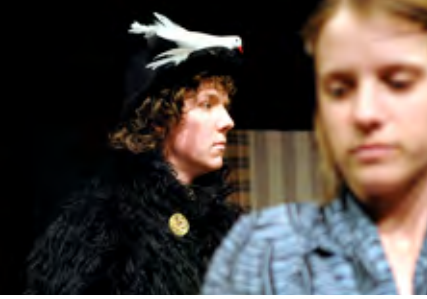
DigiDiss / **2005-2007** / 276 voorstellingen

Assepoesters Complex / **2006-2007** / 41 voorstellingen

Vite Sospese / **2006** / 25 voorstellingen

Fake! / **2005** / 42 voorstellingen

Mark & John / **2005** / 10 voorstellingen

Concept

Karin Noeken, *artistiek leider 2009-2025*

Nicolette Klein Bleumink, *interim zakelijk leider*

Daphne Blanken, *publiciteit*

Redactie, interviews Yvon van Apeldoorn

Vormgeving *estherontwerp.nl*

Portretfotografie Lennie Tromp

Scènefotografie Archief Theater de Steeg (o.a. Kim Nieborg, Niels Knelis, Nienke Maat, Sebastiaan Rodenhuis en Wendy Bruins)

RECHT VOOR JE BAKKES THEATER

OVER MAATSCHAPPELIJKE ONDERWERPEN

**THEATER
DE STEEG**

Bloemsingel 10
9712 KZ Groningen
T 06 2441 6819

info@theaterdesteeg.nl
www.theaterdesteeg.nl

